

maa antages væsentlig at bære Skylden for Ophævelsen af Forlovelsen. I saadanne Tilfælde, hvor Forlovelsen er bragt til Veje ved, at en snedig og maaske meget verdenserfaren Kvinde har lokket en ung Mand til at forlove sig med hende og derefter maaske „gaar med en anden“ med det Resultat, at hun faar et Barn, faar man ikke de særlige Rettigheder, som er foreskrevne i § 2. Men selv saaledes opfattet kan det være Genstand for megen Diskussion, hvorvidt de særlige Rettigheder, der i § 2 tillægges forlovedes Børn, med Rette fra Samfundets Synspunkt bør tillægges saadanne Børn. Man maa huske paa, at jo mere man gør de retlige Følger af Forbindelser, som ikke er ægteskabelige, ligeartede med retlige Følger af den ægteskabelige Forbindelse, desto mere svækker man naturligvis selve den ægteskabelige Forbindelse. Det er ingenlunde mit Ønske, og jeg kan derfor meget vel forhandle om Indholdet af § 2.

Naar jeg ønsker dette Lovforslag gennemført, er det, fordi jeg tror, at en Forbindelse mellem to jævnbyrdige og ligestillede Personer, som er bygget paa gensidig Kærlighed, er det bedste Grundlag for et Ægteskab. Selv om der er nok saa stor Kærlighed til Stede i et Ægteskab, vil det ikke være saa lykkeligt, som det kunde være, hvis ikke de to Ægtefæller er hinanden jævnbyrdige og retligt ligestillede. Derfor er det i Ægteskabets sande Interesse, at Princippet i dette Lovforslag bliver gennemført.

Hauch: Jeg skal bestræbe mig for at fatte mig saa kort, som Omstændighederne tillader det, idet jeg maa gaa ud fra, at det er naturligere og rimeligere, at den yderligere Drøftelse af Spørgsmaalet, som aabenbart skal til, sker i det kommende Udvalg.

Det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) hævdede i de Betragtninger, han gjorde gældende, at de religiøse Grunde, som Folk kunde have med Hensyn til Spørgsmaalet om Indgaaelse af Ægteskab, kunde fuldt ud tilfredsstilles ved den kirkelige Vielse, som kunde finde Sted, efter at den tvungne borgerlige Ægteforening havde fundet Sted. Jeg tror ikke, det ærede Medlem har Ret heri. I det hele forekom det mig, at det ærede Medlem paa dette Punkt udtalte sig med et noget kynisk Anstrøg, ikke mindst naar det ærede Medlem sagde, at vi maatte have indført borgerlig Ægteforening, idet vi maatte have Uærlig-

heden og Hykleriet bort. Det er muligt, at det ærede Medlem her har tænkt paa Kirken, men dersom det er Tilfældet, rammer det ganske ved Siden af; det er jo nemlig ikke Kirken, der her lovgives om, det er Menneskene. Og skulde det ærede Medlem have tænkt paa Menneskene, maa jeg hævde, at det ærede Medlem har været noget for rask i sine Slutninger. Der er slet ingen Tvivl om, at der er Mennesker, for hvem det betyder ganske overordentlig meget, at de kan faa Lejlighed til at give deres Ægteskab rets-gyldig Kraft gennem den kirkelige Ægteforening. De er netop Modstandere af, at man fra Statens Side vil tvinge dem til en Form for Indgaaelse af Ægteskab, som de ikke selv vil anerkende, som deres Følelse i alt Fald protesterer mod. Det forekommer mig, at man paa dette Omraade naar det rigtige og i Virkeligheden ogsaa det mest frisindede og naturlige, naar man siger, at de Krav, man fra Samfundets Side maa stille med Hensyn til Opfyldelsen af visse Betingelser for Indgaaelse af Ægteskab, saadan som man nu bliver enig om, maa være opfyldte, og her maa en Myndighed indenfor vedkommende Sogn eller Kommune skønne over, hvorvidt det er Tilfældet. Men naar det er Tilfældet, synes det mig urimeligt at forlange, at de skal give deres Ægteskab rets-gyldig Karakter ved at skrive under i en Protokol, hvis de selv mener, at det betyder noget for dem, at den rets-gyldige Kraft af Ægteskabet indtræder gennem den kirkelige Ægteforening.

Det ærede Medlem var saa venlig at gøre mig opmærksom paa, at jeg ikke havde citeret fuldkommen rigtigt med Hensyn til Tallet paa Menighedsraad her i Landet. Denne Beskyldning er ganske uberettiget af det ærede Medlem. Jeg var meget vel vidende om, hvad man i den Henseende havde forhandlet om i Folketinget, og om, at vi her i Landet har 1700—1800 Menighedsraad. Jeg udtrykte mig ordret saaledes: „Dertil kommer saa, at 917 af 1181 danske Menighedsraad har udtalt sig enstemmigt for Gennemførelsen af den valgfrie Ordning her i Landet“. Jeg har hentet disse Tal fra Folketingsudvalgets Betænkning, og deri staar udtrykkelig, at saa og saa mange Menighedsraad har svaret paa Henvendelsen. Det er de Menighedsraad, der har svaret — hvilken Stilling de, der ikke har svaret, indtager, kan man naturligvis ikke paa Forhaand vide noget om.

Endelig skal jeg gøre et Par Bemærk-